

TURCZI ISTVÁN

Álma árulja el az áldozat kilétét

JÉKELY ZOLTÁN ELŐÉRTZETE

*A halottak előttünk járnak. Már
bekopogtak minden ajtón. Avult
történetek dombvidékeit rég bejárták;
lejátszott pasziánsz-bajnokság a múlt.*

*Tengert látnak, kivonják belőle a
színeket két monoton estebéd között.
Az ájtat várhat, lejjebb kulcsol a kéz,
ha már az alkony kacér nőnek öltözött.*

*A nagyenyedi kollégium kapuja, ha tárul,
emlékét naponta kedvükre idézhetik.
Az ágy fölött a nagyórára néznek, hátha
az Örökkévalóság is épp ilyen gyorsan telik.*

*Mióta szavak nem szabnak sebességet, irányt,
súlyát vesztette, hogy most, hogy soha.
Árny-alakokra révedező pillantásért cserébe
új királyságot ad a nagy, univerzális Mostoha.*

*Rejtelmes, állati béke. Az éjjeliedényben
húgy szédeleg, láz piruláz, nedves a párna.
Nem baj. Sőt megnyugtató. Ez még a nyála.
Az áldozat kilétét elárulja álma.*

*Aztán hiába nyílik magasra és leng fehéren
az utolsó szál liliom, az ember mása,
itt marad fájdalmuk, székük, zenéjük,
s nem hallatszik át, csak a test zuhanása.*